

ІСТОРІЯ БИНТА

Сьогодні медичний бинт - для нас самий простий і доступний перев'язувальний матеріал, але був час, коли людина ще тільки чекала цього винаходу. Як народилася ідея створення бинта і які зміни він зазнав на своєму шляху?

Одними з перших бинтів були смужки лляної тканини, відомі ще з часів Давнього Єгипту, на які накладали смолу з меду, ладану, мірри, олії і навіть вина і укутували хворе місце. Найчастіше такі бинти виготовляли не лише з лляних, але і шовкових і вовняних тканин. Однак, залишалася проблема інфекції в тканинах, яка спричиняла тривале загоєння, а часто навіть смерть пацієнта.

Гіппократ був першим, хто згадав про необхідність накладання сухої пов'язки на рану і наполягав на обробці кип'яченою водою всього, що стикається з ранною, аж до рук лікаря.

А ось давньоримський лікар Цельс пропонував фіксувати краї рани бинтами губки, просоченими оцтом. В середні віки основним перев'язувальним матеріалом стало полотно, під яке, для прискорення загоєння ран, клали мигдальний і оливковий соки, скипидар, різні трави, коріння і листя рослин, глину, золу, землю, сало, сальник, розпластану кишкову стінку, проте більше цінувалася кров кажанів.

Ідея використання чистих пов'язок прийшла набагато пізніше. Тільки через кілька століть Парацельс почав наполягати на використанні виключно чистих пов'язок, які необхідно було міняти раз в 4-9 днів.

Тільки до XVIII-XIX ст. пов'язки стали робити гігроскопічними, використовуючи матеріали, які мали високе поглинання, використовуючи, наприклад, нитки бавовняного або льняного дрантя.

ПЕРШІ СТЕРИЛЬНІ БИНТИ

До середини XIX в. Микола Іванович Пирогов запровадив практику антисептичного лікування ран - промивання 3% розчином карболової кислоти і пов'язок з карболізованої марлі, яка посилювала відтік рідини з ран і істотно скорочувала терміни загоєння рани.

Як перев'язувальний засіб стали застосовувати матеріали, які добре всмоктували рідину: льон, прядиво, бавовна, мох, торф.

Але трохи пізніше стало зрозуміло, що пов'язки зі старого лляного ганчір'я та канатів при повторному використанні стають причиною нагноєння ран.

У 1886-1891 рр. Е. Бергман і його учні розробили стерилізацію інструментів і перев'язувального матеріалу, запропонувавши для цього спеціальні бікси. У той час основним перев'язувальним матеріалом була вата і марля, які в польових умовах поєднували у вигляді індивідуального перев'язувального пакета. А для того, щоб марлева пов'язка не липла до рани, почали застосовувати вазелін.

БИНТИ НАШОГО ЧАСУ

Сучасні бинти істотно розширили свою функцію.

Почали з'являтися бинти для гіпсу, покликані фіксувати місце перелому. При їх виготовленні марлю змочують у гіпсі і накладають на пошкоджене місце шарами.

З'явилися крохмальні бинти, які не прилипають до рани і перед нанесенням їх не треба змащувати вазеліном.

Еластичні бинти, виготовлені з бавовняної пряжі, в основу якої вплетені гумові нитки, які використовуються для нежорсткого стягування м'яких тканин.

Сітчасті бинти, що представляють собою сітчасту трубку різного діаметру, які зручно використовувати для фіксації на кінцівках.

Також використовують лікувальні бинти, наприклад, клейкий цинку-утримуючий бинт, на який нанесений тонкий шар пасти, що містить гліцерин, желатин, натрію хлорид, цинку оксид, туго фіксуючий рану і запобігає набряк тканин.

Завдяки бинту медицина стала більш функціональною, а лікування більш ефективним, та головне - надання першої допомоги стало якіснішим.

На сьогоднішній день бинти, хоч і є стародавнім винаходом, міцно увійшли в наше побутове життя і зайняли своє почесне місце в домашніх і дорожніх аптечках поруч з іншими представниками перев'язувальних матеріалів (ватою і пластирами), а колись це було великою рідкістю.

